

slovo PRAVDY

01
2023

Číslo: 01 2023

Ročník: XXII

Vydavateľ: OZ Slovo Pravdy 2023
Báčsky Petrovec

**Zodpovedný
redaktor:** Ján Rybár

Webová stránka: www.slovopravdy.com

E-mail: redakcia@slovopravdy.com

Adresa redakcie: Vajanského 6
(SRB / SK) 21470 Báčsky Petrovec
PAK 395329
Srbsko

Ján Šerfel
Hviezdoslavova 77/19
05935 Batizovce
Slovenská Republika

Tlačí:

OBSAH

2

PRVÁ PRÍHOVORNÁ MODLITBA

4

KRISTOVA OSOBA [30]

Jeho nespochybniteľná smrť [7]

6

ÚVAHY O VEČNEJ BEZPEČNOSTI

Poznám dobrého právnika [5]

8

PRAVDY V PASTORAČNÝCH LISTOCH [5]

Jej zjavenie (3)

11

VLASTNOSTI, KTORÉ NÁS UPEVNŮJÚ

[13] Boh je milostivý

14

ČO NÁM BIBLIA HOVORÍ O BUDÚCNOSTI?

[9] 144 000 zo 7. kapitoly Zjavenia

18

POŽEHNANÝ

[5] Mojžišovo požehnanie

22

VYHLÁSENIA JA SOM V EVANJELIU JÁNA

[1]

24

ÚŽASNÉ BOŽIE DIELA: STVORENIE [1]

„... V KTOROM AJ VY POČUJÚC SLOVO PRAVDY, EVANJELIUM SVOJHO SPASENIA“

Efežanom 1:13

Časopis vychádza každé tri mesiace a zasielame ho každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.

„Lebo zná, jaká je cesta u mňa...“

(Job 23:10)

Na začiatku predminulého roku sa mnohí nachádzali na zvláštnom mieste, v podmienkach, ktoré nikdy neočakávali, trpiac chorobami, ktorých sa vždy hrozili. Život sa často prazvláštne klukatí a niekedy nás premôžu udalosti, ktoré sme nikdy neočakávali a nechceli. Cesta života prináša mnohé prekvapenia a nemálo otrasov, ale On „zná, aká je cesta u mňa“. Náš Spasiteľ nikdy nie je prekvapený neplánovaným a neočakávaným, a všetky naše zajtrajšky ležia otvorené pred Jeho očami. Žiadne nepredvídané

udalosti nemôžu vykoľajit', ani narušiť Jeho plány.

Aké požehnané je teda začínať ďalší rok tým, že našu budúcnosť vložíme do bezpečia Jeho dlaní a v detinskej viere budeme závisieť na Ňom, aby nás previedol temnými chodníkmi a spleťtými húštinami! To, čo my nemôžeme vidieť, On vidí jasne; čo nemôžeme vedieť, On plne rozumie. Jeho oko nikdy nie je zahmlené, Jeho myseľ nikdy zachmúrená a to, čo sa nám zdá byť tmavým, je pre nášho Spasiteľa jasným dňom. Dôverujme vo všetkom, čo na nás dopustí aj tento rok, Jeho nežnej starostlivosti a láskavému vedeniu, súc si vedomí, že On vie najlepšie, stará sa najviac a nikdy nám nespôsobí zbytočnú slzu.

*Každou cestou ma Spasiteľ vedie,
Čo iné si mám žiadať ešte?
Mám pochybovať o Jeho milosti?
Kto bude mojím vodcom v žití?*

PRVÁ PRÍHOVORNÁ MODLITBA

David Petterson

Abrahám už v minulosti raz zasiahol na obranu Sodomy, keď ju osobne zachránil pred Kedorlaómerovým zúrivým útokom.

Tentoraz to však bolo iné. Obyvateľom Sodomy hrozilo nebezpečenstvo útoku z Božej strany a Abrahámov synovec žil medzi nimi. Tak sa začala

prvá biblická príhovorná modlitba (1. Moj. 18:23), ktorá stále obsahuje užitočné zásady pre nás.

Najprv si všimnite, že Božia činnosť riadi naše modlitby. Abrahám začal svoj príhovor na základe poznania Božích plánov. „Vtedy riekol Hospodin: Krik Sodomy a Gomory je veľký, a ich hriech je veľmi ťažký. Preto nech sostúpim ta...“ (v. 20-21). Vtedy Abrahám „pristúpil“ (v. 23) a začal prosiť Boha, aby ušetril mesto pre všetkých spravodlivých v ňom. Ale vôbec by sa nemodlil, ak by ho k tomu Pán nepohol ako prvý. Je požehnaním, že Boh stále podnecuje Svoj ľud, aby sa prihovárал za iných. Keďže sme prirodzene sebeckí a zameraní na seba, napadlo by nás niekedy modliť sa za iných, ak nie preto, lebo „poslal Bôh Ducha svojho Syna do našich sŕdc, ktorý volá: Abba Otče!“ (Gal. 4:6)?

Druhým princípom modlitby je, že Božia spravodlivosť upevňuje naše modlitby. Abrahám vedel, že v meste je prinajmenšom jeden spravodlivý (Lot), čo ho podnietilo k otázke: „Či azda zahladíš spravodlivého s bezbožným?“ (v. 23). Takáto vyhládka bola nemysliteľná, čo vyvolalo ešte väčšiu otázku: „Či azda sudca celej zeme neučiní súdu?“ (v. 25). Tu si bol Abrahám istý a my môžeme byť tiež. Abrahám predpokladal, že má do činenia so spravodlivým Bohom, a tak sa začal prihovárať. Keď prinášame svoje modlitby Bohu, vždy Mu môžeme dôverovať, že urobí to, čo je správne, aj keď veci v tom čase nedávajú zmysel. Hoci je „oblak a mrákava vôkol neho; spravodlivosť a súd postatou jeho trónu.“ (Žalm 97:2).

Po tretie, Božie milosrdenstvo

SME MOTIVOVANÍ MODLIŤ SA ZA
NAŠE DETI, SUSEDOV, PRIATEĽOV
A SPOLUPRACOVNÍKOV, KTORÍ
ZÚFALO POTREBUJÚ KRISTA.

je námetom pre naše modlitby. Boh bol milosrdný k Abrahámovi a Sáre, ktorí obaja zažili svoje zakopnutia, odkedy ich Pán povolal. Abrahám začal uvažovať, aký milosrdný bude Boh k ľuďom Sodomy. Ušetril by mesto, keby tam žilo 50 spravodlivých? A čo 45, 40, 30, 20, 10? Vieme, že Boh je plný milosrdenstva, lebo „podľa svojho milosrdenstva nás spasil“ (Títovi 3:5). A tak sme motivovaní modliť sa za naše deti, susedov, priateľov a spolupracovníkov, ktorí zúfalo potrebujú Krista, uvedomujúci si, že Boh je „bohatý v milosrdenstve“ (Efež. 2:4).

Nakoniec, Abraháмова príhovorná modlitba naznačuje, ako Božia veľkosť ovplyvňuje naše modlitby. Aspoň by mala. Abrahámovej smelosti sa vyrovnala jeho pokora, keď si uvedomil, že je „prach a popol“ (v. 27) a že Ten, koho oslovil, je Adonai (Pán, zvrchovaný Vládca), titul, ktorý používa štyrikrát (v. 27-32). Vo svojom príhovore postupoval opatrne a s úctou. Modlitby v štýle „Povedz to a nárokuje si to“ od nás, ktorí sme „prach a popol“, sú urážkou nášho zvrchovaného Pána. Hoci môžeme Boha nazývať naším Otcom a sme pozvaní smele pristupovať ku trónu milosti, musíme mať na pamäti, že pristupujeme k trónu a sedí na ňom Pán. „Veľký je Hospodin,... a jeho veľkosť je nevystihnuteľná“ (Žalm 145:3).

KRISTOVA OSOBA

[30]

Jeho nespochybniteľná smrť [7]

David McAllister, Donegal, Írsko

Počas posledných mesiacov sme videli, že smrť Pána Ježiša Krista bola dobrovoľná, násilná, zástupná a víťazná. Bola to tiež...

OVERENÁ SMRŤ

Pán Ježiš skutočne zomrel, v tom čase, na mieste a tak, ako to uvádza Písmo. Niektorí čitatelia si možno pomyslia: „Nie je to zrejmé? Naozaj je potrebné o tom písať celý článok?“ Tvrdí sa, že je dôležité venovať tomu náležitú pozornosť, pretože skutočnosť Pánovej smrti je spochybňovaná. Napríklad, existuje veľké svetové náboženstvo, ktorého učeními je, že Pán Ježiš nezomrel, že tam bola iná osoba, ktorá vyzerala ako On, a ten človek bol ukrižovaný namiesto Pána Ježiša. Potom sú tu skeptici, ktorých prvotným cieľom je zdiskreditovať Bibliu. Vedia, že smrť a vzkriesenie Krista sú stredobodom jej posolstva a správne uvažujú, že ak dokážu zdiskreditovať správy o tom, čo sa za tie tri dni udialo, zničia dôveryhodnosť celej knihy, a teda kresťanstvo v jeho celistvosti. Väčšina úsilia sa sústredila na vzkriesenie a snažila sa to vyvrátiť. Iní, z ktorých aspoň niektorí vidia, že pokusy vyvrátiť vzkriesenie

žalostne zlyhávajú, skúsili inú líniu útoku a snažili sa argumentovať, že On nezomrel; alebo prinajmenšom popierajú biblickú správu o tom, kedy, kde a ako zomrel.

Pripomeňme si teda dôkazy o realite smrti Pána Ježiša Krista.

Neexistuje žiadna možnosť, že osoba pribitá na kríž v strede bol niekto iný ako Boží Syn. Všetci štyria pisatelia evanjelií nielenže podávajú podrobné správy o ukrižovaní, ale každý výslovne uvádza: „Ukrižovali Ho“ (Mat. 27:35; Mar. 15:25; Luk. 23:33; Jána 19:18). Pri Jeho hrobe Ho anjel opísal ako „Ježiša, ktorý bol ukrižovaný“. Peter, keď hovoril k ľudu v Jeruzaleme, nazval Ho „Ježišom, ktorého ste ukrižovali“ (Skut. 2:36; 4:10). Po rokoch Pavel napísal: „Kážeme ukrižovaného Krista“ (1. Kor 1:23) a tiež o tých, ktorí „ukrižovali Pána slávy“ (1. Kor. 2:8). A v poslednej knihe Biblie čítame o meste, „kde bol aj náš Pán ukrižovaný“ (Zjav. 11:8).

Navyše, Písmo je rovnako jasné aj v tom, že skutočne zomrel. Nielenže upadol do bezvedomia a po nejakom čase sa „prebral“. Čítame: „Kristus zomrel“ (Rim. 5:6,8; 8:34; 14:9,15;

1. Kor. 8:11; 15:3); „Zomrel (Rim. 6:10; 2. Kor. 5:15); „Ježiš zomrel“ (1. Tes. 4:14); a „náš Pán Ježiš Kristus, ktorý zomrel za nás“ (1. Tes. 5:9-10). Evanjeliá jednoznačne zaznamenávajú skutočný okamih, v ktorom zomrel: „Ježiš zase vykrikol veľkým hlasom a vypustil ducha.“ (Mat. 27:50); „vykriknuc vypustil dušu“ (Mar. 15:39); „A Ježiš zvolal veľkým hlasom a povedal: Otče, do tvojich rúk kladiem svojho ducha! A keď to povedal, vypustil dušu.“ (Luk. 23:46); „A keď vzal Ježiš ocot, povedal: Dokonané je! A skloniac hlavu vydal ducha.“ (Jána 19:30).

KEĎ SA VOJACI PRIBLÍŽILI, ABY ZLOMILI NOHY UKRIŽOVANÝM, ZISTILI, ŽE „JE UŽ MŔTVY“.

Ján podáva v 19. kapitole svojho evanjelia presvedčivý dôkaz. Keď sa vojaci priblížili, aby zlomili nohy ukrižovaným, čím urýchlili smrť a zabránili tomu, aby ich telá zostali na krížoch v sobotu (v. 31), zistili, že „je už mŕtvy“ (v. 33). Týchto mužov nebolo ľahké oklamať – ich prácou bola poprava, a keď videli mŕtveho muža, poznali ho. Navyše, ak by nechali žiť ukrižovaného, zaplatili by za to vlastným životom. Určite bolo v ich vlastnom záujme zabezpečiť, aby bol skutočne mŕtvy. A skutočne sa o tom presvedčili. Jeden z nich „kopiou prebodnul jeho bok, a hneď vyšla krv a voda“ (v. 34). Jasný dôkaz, že smrť skutočne nastala. Môžeme sa spoľahnúť na toto svedectvo? Určite môžeme. V nasledujúcom verši (v. 35)

nám to Ján hovorí: „A ten, kto to videl, vydal svedectvo a jeho svedectvo je pravdivé; a vie, že hovorí pravdu, aby ste uverili.“ Ten, kto to písal (Apoštol Ján), tam skutočne bol a pozoroval, ako sa to všetko dialo. O týchto udalostiach podával presný popis z prvej ruky.

PILÁT BOL TIEŽ PREKVAPENÝ, AKO SKORO ZOMREL.

Ďalšie užitočné podrobnosti čítame v Markovi v 15. kapitole. Keď Jozef z Arimátie išiel k Pilátovi, aby požiadal o Pánovo telo, Pilát bol tiež prekvapený, ako skoro zomrel: „Pilát sa podivil, že by už bol zomrel“ (v. 44). Zavolať stotníka, ktorý si overil, že je skutočne mŕtvy (v. 44-45). Rovnako ako v prípade vojakov, aj pre tohto muža bolo životne dôležité neurobiť v tejto veci chybu. Skutočnosť, že sa na túto záležitosť pýta sám Pilát a osobne ho poveril, aby mu potvrdil Ježišovu smrť, ho len prinútila, aby bol v tom dôsledný.

Aj keď sa môžeme spoľahnúť iba na Božie slovo a nie na svedectvo „svetských historikov“, je zaujímavé poznamenať, že existujú židovskí aj rímski spisovatelia, ktorí rozhodne nemali sympatie k Pánu Ježišovi ani k posolstvu evanjelia, a uvádzajú Jeho smrť ako historickú udalosť. Nevyvolávajú žiadne pochybnosti o jej skutočnosti.

Takže na pevnom základe neomylného svedectva Božieho Slova vieme, že Pán Ježiš Kristus zomrel. Už sme uvažovali o príčinách a charaktere Jeho smrti, v ďalšom článku budeme uvažovať o dôsledkoch Jeho smrti.

ÚVAHY O VEČNEJ BEZPEČNOSTI

[5] Poznám dobrého právnika

David Petterson

Je pravdepodobné, že ak vám niekedy niekto povedal: „Poznám dobrého právnika“, tak ste mali problémy. Keď porušíme zákon a čelíme obvineniu, je potrebné mať dobré právne zastúpenie.

V predchádzajúcich úvahach sme argumentovali o večnej bezpečnosti pre veriaceho v Kristovi, bez ohľadu na to, čo robí. Čo sa však stane, keď zhrešíme a porušíme Boží zákon? Odpoveď je v 1. Jána 2:1: „Moje dieťatká, toto vám píšem nato, abyste nezhrešili. A keby niekto zhrešil, máme prímluvcu u Otca, Ježiša Krista, spravodlivého.“ Najprv si všimnime, že Boh túži, aby sme „nehrešili“. Nechce len, aby sme hrešili menej, ale aby sme nehrešili vôbec. Svätý Boh ani nemohol povedať nič menej. Po druhé, všimnime si, že Ján nehovorí: „Ak niekto zhreší, máme Spasiteľa, Ježiša Krista Spravodlivého“. Píše ľuďom, ktorí sú už spasení, a v našom texte ich nazýva „dieťatká“. Ak by hriech v živote veriaceho zapríčinil, že stratí spasenie, prečo sme odkazovaní na Prímluvcu namiesto na Spasiteľa? Po

tretie, Ján nepíše: „ak sa niekto kajá, máme prímluvcu“. Pokánie nie je to, čo zaručuje prítomnosť nášho Prímluvcu, ale náš hriech.

Kto je teda prímluvca, akvokát? Slovo (grécky parakletos) doslova znamená „niekto povolaný na stranu druhého“. Z toho vyplýva, že keď zhrešíme, potrebujeme niekoho, kto sa postaví na našu stranu, zastane našu vec a poskytne potrebnú pomoc. Toto robí obhajca na súde pre klienta. Advokát zastupuje klienta, ktorý bol obžalovaný. Cieľom je, aby sa poplatky znížili a aby klient nečelil žiadnému trestu. Pri výbere dobrého obhajcu sa očakáva množstvo dobrých vlastností.

Vhodné zastúpenie

Ak čelíte obvineniu z prečinu pochybenia, pravdepodobne by ste si nenajali právnika, ktorý sa špecializuje na prípady konkurzov. Chcete, aby vás zastupoval niekto, kto pozná danú oblasť. Pán Ježiš pozná predmetnú tému. Hoci je bezhriешny, plne pozná závažnosť hriechu, škody, ktoré spôsobuje, vzburu proti Bohu, ktorú

prejavuje, a bolesť, ktorú On sám znášal kvôli hriechu. Niet nikoho, kto by tejto téme lepšie porozumel, nie preto, že by sa sám prehrešil, ale preto, že „vyniesol naše hriechy na svojom tele na drevo“. (1. Pet. 2:24)

Náš obhajca nie je spôsobilý zastupovať nás len preto, čo vie, ale aj preto, kým je. Je spôsobilý postaviť sa za nás vďaka svojej ľudskosti (Ján používa jeho ľudské meno „Ježiš“). Je spôsobilý postaviť sa pred Otca, pretože je bez hriechu (Ján Ho nazval „Ježiš Kristus Spravodlivý“). Keď zhrešíme, náš Prímluvca stojí za nás pred Otcom a môže nás obhajovať pre zásluhy svojej vlastnej obete za hriech. Ján nás vo verši 2 uistuje, že On je „zmierením (uspokojením) za naše hriechy“. David Smith napísal: „Náš advokát netvrdí, že sme nevinní, ani nepredkladá poľahčujúce okolnosti. Uznáva našu vinu a prezentuje svoje zástupné dielo ako dôvod nášho oslobodenia.“ Výraz „spravodlivý“ tiež zdôrazňuje Jeho charakter. Ako povedal D. Edmond Hiebert: „Nikdy sa neuchýli k ničomu krivému alebo nehodnému, aby svojho klienta, zbavil háku u Sudcu.“

Všimnite si tiež, že keď hrešíme, Boh sa stále nazýva naším Otcom. Hoci hriech nášmu vzťahu škodí, neničí ho. Našťastie hriech nenaruší vzťah, aj keď celkom určite naruší naše spoločenstvo.

Dôsledná obrana

Ak sa advokát nesnaží klienta obhajovať dôsledne, prichádza pocit sklamaní. Príčinou býva lenivosť či nezujem o klienta. Môžeme byť vďační, že náš Obhajca je tu vždy pre

nás. Je tu predtým, ako zhrešíme, keď zhrešíme a aj potom, čo zhrešíme. Neustále obhajuje našu vec. Je tu pre nás, pretože sa o nás stará. Nášho Obhajcu nemôžeme nikdy obviniť z lenivosti alebo apatie.

Primerané poplatky

Dobří právnici si za svoju prácu zaslúžia primerané honoráre. Ale často sú najlepšimi právnikmi tí, ktorých si môžeme dovoliť najmenej. Kto by si mohol dovoliť obhajcu, ktorý bude zastupovať a neúnavne pracovať pre klienta každú dennú a nočnú hodinu? Taká je však práca nášho Obhajcu, ktorý nás neustále zastupuje pred Otcom. Toto veľké požehnanie dostávame ako súčasť daru spásy. Máme Spasiteľa, ktorý zaplatil plnú cenu za hriech a je naším Obhajcom, ktorý nás vždy slobodne zastupuje.

Diskrétnosť voči klientovi

Nikto by si dobrovoľne nenajal právnika s povestou, že zneužíva informácie od svojich klientov. Predpokladá sa, že to, čo oznámite svojmu právnikovi, zostane dôverné. V našom prípade náš Obhajca už vie, aké krivdy sme urobili, ešte predtým, ako sa s Ním vôbec porozprávame. Napriek tomu si želá naše úplné vyznanie, aby sa obnovil náš vzťah s Bohom. A aj keď pozná naše hriechy, Jeho túžbou je predstaviť sa PRE nás, nie PROTI nám. Dielo obviňovania a útokov je dielom Satana (Zach. 3:1; Zjav. 12:10), nie dielom nášho Obhajcu.

Keď teda hrešíme, nie sme odsúdení ani nestrácame svoje spasenie. Náš Obhajca prichádza na

našu stranu a robí to, čo môže urobiť iba On – zastupuje nás pred Otcom.

*On žije - veľký Vykupiteľ žije;
Akú radosť dáva tá blahoslavená istota!
A teraz pred svojím Otcom, Bohom,
žiada plnú zásluhu svojej krvi.*

*Veľký advokát, všemohúci priateľ!
Na Tebe závisia všetky naše nádeje:
Naša vec nikdy, nikdy nezlyhá,
Lebo Ty obhajuješ a musíš zvíťaziť.*

*V každej temnej, strastiplnej hodine,
keď hriech a satan spájajú svoju moc,
nech táto blahoslavená pravda odrazí každú strelu,
že nás nosíš na svojom srdci.*

PRAVDY V PASTORAČNÝCH LISTOCH

[5]

Jej zjavenie (3)

Mark Sweetnam, Dublin, Írsko

Títovi 1:1-4

Povedať, že Kréťania mali zlú povesť, je slabé slovo. V starovekom svete boli synonymom pre brutálne a beštiálne správanie. Najznámejšia obžaloba Kréťanov pochádza z pera jedného z krétskych filozofov Epimenedesa. „Kréťania boli a sú vždycky lhári, zlé zvieratá, lenivé bruchá“ (Tít. 1:12).

Výrok sa stal známym ako Epimenedov paradox: Ak vám klamár povie, že je klamár, veríte mu? Falošná povesť Kréťanov bola príslovečná; Gréci mali sloveso kretizein, čo znamená „klamať“. Tieto obvinenia z nepravdivosti sa až tak netýkali všeobecného klamstva. Zamerali sa skôr na krétske náboženstvo.

Podobne ako ostatní Gréci, aj

Kréťania uctievali Dia. Ale krétsky Zeus mal inú mytológiu ako Zeus, ktorého uctievali iní Gréci. Bol to muž, ktorý sa stal bohom, vládol ako hlavné božstvo, zomrel a bol pochovaný na Kréte. Práve táto náboženská odchýlka, viac ako čokoľvek iné, označila Kréťanov za zarytých klamárov. A tak, keď ich Pavel opisuje ako „klamárov, zlé zvieratá, lenivé bruchá“, identifikuje ich ako skazených v uctievaní Boha, divokých vo vzťahoch s druhými a skazených v ich nedostatku sebaovládania. Tri kategórie, ktoré sa opakovane vyskytujú v pozitívnom aj negatívnom zmysle v celej epištole.

Nie je žiadnym prekvapením, že Kréťania boli poznačení nepravdivosťou. Boh, ktorého uctievali, bol klamár. Mýtus o krétskom Zeusovi bol litániou podvodu a zhýralosti. Kréťania preukázali pravdivosť Žalmu 115:8, ľudia sa stávajú podobnými ich bohom. Prívriženci klamného, zhýralého a skazeného božstva reprodukovali na sebe charakter boha, ktorého uctievali.

Toto je výzva, ktorej čelil Títus, a práve v tomto kontexte Pavel napísal list, aby ho pripravil na túto výzvu. Kontext kladie osobitný dôraz na spôsob, akým Pavel predstavuje Boha v úvodných veršoch listu. Vznesený a slávny v každej dobe, predstavenie „Boha, ktorý nevie klamať“ žiari mimoriadnou žiarou do temnej nepravdivosti krétskej spoločnosti, ako aj do relativistického zmätku našej vlastnej „postpravdivej“ spoločnosti. Pravdivosť a dôveryhodnosť Boha ešte viac zdôrazňuje Pavlov odkaz na Boží večný sľub. Správne sa hovorí, že Božími zámermi sú Jeho zaslúbenia,

**BOŽIE SLOVÁ SÚ ÚPLNE
SPOĽAHLIVÉ – MUSIA BYŤ, MÔŽU
BYŤ LEN PRAVDOU.**

ale použitie slovesa „zasľúbiť“ len posilňuje pointu, že Božie slová sú úplne spoľahlivé – musia byť, môžu byť len pravdou.

Pavel sa predstavuje Títovi ako služobník tohto Boha. Je veľmi dôležité, že toto je jediná príležitosť, pri ktorej Pavel o sebe hovorí ako o „sluhovi Božom“. Tým sa stotožňuje s „neklamným Bohom“ a svoje poslanstvo s nemenným večným zaslúbením, ktoré tento Boh dal. Okrem toho sa nachádza v dejinách zjavení. V Starom Zákone sa výraz „Boží služobník“ používa iba pre Mojžiša (1. Par. 6:49; 2. Par. 24:9; Neh. 10:29; Dan. 9:11). Pri 19 príležitostiach (17 v SZ a dvakrát v Zjavení) Boh hovorí o prorokoch ako o „mojich služobníkoch“. Teda výraz „Boží služobník“ je neoddeliteľne spojený s Božím zjavením a Pavlovo jedinečné použitie v úvodnej vete tohto listu nám naznačuje, že zjavenie je ústredným predmetom úvodného odseku (v. 1-4).

Pochopenie toho nám pomôže odpovedať na chýlostivú otázku o význame spojenia „viera vyvolených Božích“. Je možné, že „viera“ v tomto výraze by sa mohla vzťahovať na vieru jednotlivých veriacich, a tak opísať cieľ Pavlovho apoštolstva. (Aj keď zainteresovaný čitateľ by si mal pozrieť komentáre Williama Kellyho k tomuto veršu, v ktorých sa uvádza presvedčivý a silný argument proti čítaniu tohto veršu prijatého vo väčšine moderných prekladov.)

Je však pravdepodobnejšie, že vzhľadom na bezprostredný kontext, ako aj na osobité zameranie pastoračných listov, Pavel tu používa výraz „viera“ objektívne, ako opis samotnej pravdy, „viery, raz ta danej všetkým“ (Júda 3). Robí teda dôležité tvrdenie o svojom apoštolstve. Stojí pevne na „známosti pravdy“ a je v súlade s „vierou vyvolených Božích“ (Títovi 1:1). Pavlovo apoštolstvo teda nie je odklon od pravdy alebo jej prekrúcanie; je verným sluhom „Boha, ktorý nemôže klamať“.

V týchto veršoch teda vidíme model Pavlovho apoštolstva. Zaujal svoje miesto po boku Mojžiša a starozákonných prorokov ako „Boží sluha“. Máme poslanstvo o Jeho apoštolstve, zaslúbenie o „neklamnom Bohu“, v úplnom súlade s „vierou Božích vyvolených“ a „pravdou, ktorá je podľa pobožnosti“. Ale máme aj metódu Pavlovho apoštolstva, lebo Boh mu zveril poslanstvo aj spôsob odovzdávania: „...zjavil vo svojich vlastných časoch svoje slovo kázňou, ktorou som ja poverený podľa nariadenia nášho Spasiteľa Boha“ (v. 3). Je tu jasný odkaz na postupné zjavenie. Božie zaslúbenie malo svoj pôvod vo večnosti, „pred večnými časmi“, ale bolo zjavené až teraz, „vo vlastných časoch“. A bolo zjavené prostredníctvom kázania. Kázanie, hlásanie ako posol, bolo Božím vyvoleným prostriedkom na oznamovanie pravdy v danej dobe, a tak to zostáva aj keď sa naša spoločnosť obracia od verbálneho k vizuálnemu a dovoľuje nepretržitému prísunu digitálnej stravy zmenšovať svoj rozsah pozornosti a schopnosť

sledovať hovorené úvahy. Kázanie ako spôsob komunikácie sa zdalo intelektuálnej elite Korintu ako hlúposť. Mnohým sa to stále tak zdá. Ale pre „vlastný čas“ tohto zjavenia sú to prostriedky, ktoré si Boh vybral, a preto aj zostáva prostriedkom, ktorý musíme používať aj my.

**KÁZANIE AKO SPÔSOB
KOMUNIKÁCIE ZOSTÁVA
PROSTRIEDKOM, KTORÝ MUSÍME
POUŽÍVAŤ AJ MY.**

Keď sa dostaneme na koniec úvodného odseku listu, Pavel jasne potvrdil svoju autoritu a autoritu poslanstva, ktoré mu bolo zverené. Preto môže objasniť Títa a povedať: „svoju pravému dieťaťu podľa obecnej viery“. Toto potvrdenie sa ukázalo ako životne dôležité, keď sa Títus pohyboval medzi zbormi na Kréte a usporiadal veci, ktoré potrebovali (v. 5). Je dôležité pochopiť význam tohto overovania. Pavlove spisy nie sú len spismi múdreho muža, ani nie sú iba spismi hlboko duchovného človeka. Sú to slová Božieho služobníka, ktorému bolo jedinečne zverené zjavenie božskej pravdy. Stále sa k nám prihovára a robí to s apoštolskou autoritou, ktorú nemôžeme ignorovať, lebo oznamuje pravdu zjavenú Bohom, ktorý nemôže klamať. A hoci pri našom štúdiu Písma správne zvažujeme osobitosť zjavenia, ktoré dostal Pavel, a spôsob, akým je jeho osobnosť vyjadrená v jeho listoch, nikdy nesmieme stratiť zo zreteľa skutočnosť, že Biblia je jedna kniha, harmonický celok, ktorý

hovorí jedným hlasom. Nie je to mozaika Pavlovej, Jánovej a Lukášovej

BIBLIA JE JEDNA KNIHA,
HARMONICKÝ CELOK, KTORÝ
HOVORÍ JEDNÝM HLASOM.

pravdy, ale je to pravda – jedinečná a objektívna, trvalý monolit týčiaci sa nad roztrieštenými fragmentmi ľudského poznania.

List Títovi objasňuje, čo máme s touto pravdou robiť. Máme ju pevne

držať ako verné slovo, v protiklade k tomu, čo hovoria odporcovia (1:9), „nepoddajní, márnomluvní a zvoditelia mysle“ (1:10), učitelia „židovských bájok“ (1:14) a tí, ktorí vyznávali, že poznajú Boha, ale v skutkoch Ho popierali. Máme ju učiť ako zdravú náuku, ktorá zavrie ústa jej odporcom (1:9,11). A musíme ju žiť, pretože je to pravda, ktorá je „podľa pobožnosti“ a je našou zodpovednosťou žiť svoj život v každom aspekte tak, aby sme mohli „zdobiť učenie o Bohu svojom Spasiteľovi vo všetkom“ (2:10).

VLASTNOSTI, KTORÉ NÁS UPEVNŮJÚ

[13] Boh je milostivý

Justin Pratt

Poznámka redakcie:

Ospravedlňujeme sa za chybu číslovania v minulom čísle 4/2023, kde článok z tohto seriálu mal byť označený číslom 12 namiesto 11.

Človek vo svojej nerozumnosti rozmnožil bohov. Vymyslel si bohov s nadľudskými vlastnosťami, ale nikdy nepovažoval za boha Toho, ktorý je milostivý.

C. S. Lewis pozorne poznamenal, že práve toto odlišuje kresťanstvo ako náboženstvo. Skutočnosť, že Boh je milostivý, mohla byť prijatá iba Božím zjavením. Boh sa takto formálne zjavil Mojžišovi potom, čo Izrael zhrešil so zlatým teľaťom (2. Moj. 34:6). Očakávaným výsledkom takéhoto hriechu by bol súd pre celý národ, ale Boh využil túto udalosť, aby preukázal láskavosť Svojho charakteru rodiačemu sa národu. Verím, že táto

krátka úvaha o Božej milosti spôsobí, že budeme odzrkadľovať Mojžišovu odpoveď na Pánovo zjavenie.

Milosť doslova znamená priazeň. Hebrejský zmysel slova nám dáva predstavu nadriadeného, ktorý sa v láskavosti skláňa k tomu, kto je nižší. V gréčtine nesie v sebe myšlienku povzbudenia. Biblické slová preložené ako milosrdenstvo, milujúca láska a milosť je v skutočnosti dosť ťažké rozlíšiť. Každý z nich má rovnaký význam pre Božiu priazeň, ktorá preteká k Jeho nehodnému stvoreniu v starostlivosti a súcite. Adam a Eva by nám vedeli povedať o Božej milosti, ktorá im bola poskytnutá, ale je to Noach, o ktorom sa ako o prvom výslovne hovorí, že „našiel milosť v očiach Hospodinových“ (1. Moj. 6:8). Uprostred sveta oddaného bezbožnosti a predurčeného na súd, Božia milosť spočinula na Noachovi, prostredníctvom ktorého bude zachovaný život. Boh vždy hľadá nádobu, z ktorej môže prekypovať Jeho milosť.

Boh milosti

Treba poznamenať, že hriech nebol potrebný na to, aby Boh prejavil túto vlastnosť Svojho charakteru. Božia láskavá starostlivosť o Adama je zrejmá ešte pred pádom z toho, že mu vysadil záhradu a že mu dal manželku, ktorá ho dokonale dopĺňala. Našťastie pre nás, tragický vstup hriechu nezabránil milosti. Namiesto toho, pád zvýraznil a poslúžil ako pozadie pre krásne odhalenie slávy Božieho milostivého konania napriek hriechu na stránkach Písma. Tam, kde naša padlá prirodzenosť urobila z hriechu

našu predvolenú reakciu na vrtochy života, Boh odpovedal milosťou. Nakoniec to bolo vidieť pri vtelení Pána Ježiša Krista: „z jeho plnosti sme my všetci vzali, a to milosť za milosť.“ (Jána 1:16). Pavel napísal: „Lebo znáte milosť nášho Pána Ježiša Krista, že súc bohatý pre vás bol schudobnel, aby ste vy zbohatli jeho chudobou“ (2. Kor. 8:9). Táto opakovaná a konečná Božia odpoveď na náš hriech by nás mala skutočne upevniť. Potrebujeme odpočívať v Jeho milosti, pevne v nej stáť (1. Pet. 5:12; 2. Tim. 2:1). Nikdy sa nemôžeme ocitnúť v situácii, v ktorej by sme boli mimo dosahu Božej milosti.

Dostal si milosť?

Žiaľ, oceniť milosť môže byť prchavá vec. Vo chvíli, keď cítime, že si ju zaslúžime, zmizne. Prečo je to také nepredvídateľné? Ako už bolo spomenuté, nezapadá to do bezbožného rámca padlého ľudstva. Diabol nás učí, že milosť si musíme nadobudnúť, svet hlása, že si ju zaslúžime a naša pyšná telesnosť si myslí, že sme jej hodní. Ale hoci je Božia milosť vždy dostupná, dostane sa nám jej len vtedy, keď spoznáme svoju nehodnosť, keď sa kajáme za svoj hriech, keď uznáme svoju slabosť. Milosť je Božím riešením hriechu nielen na spásu (Rim. 3:24), ale aj na posvätenie (Rim. 5:21). Hriech nie je odpoveď na milosť; v skutočnosti je milosť jeho biblický opak! Peter nám teda prikazuje „rastite v milosti“ (2. Pet. 3:18).

Milosť za milosť?

Poznanie milosti v našom živote by nás malo viesť k tomu, aby sme ju

tiež vo svojom živote prejavovali. Je to práve milosť, ktorá urobila Krista prítlačlivým pre tých, ktorých stretával na zemi, a je to milosť, ktorá si nakoniec získala aj naše srdcia. Také by malo byť naše kresťanstvo, a to nielen slovami, ale aj skutkami. Milosť stelesňuje život žitý s otvorenou dlaňou. Je to uznanie, že všetko, čím som a čo mám, pochádza od Boha (1. Kor. 15:10) a som len správcom pre Jeho konečný prospech. Moje zdroje teda majú byť milosťou v Božom diele (2. Kor. 9:8). Moje slová majú byť milostivé (Kol. 4:6). Moja kresťanská cesta je určovaná milosťou, nie dodržiavaním zákona (Gal. 5:4). Takýto spôsob života sa nevyučuje v škole, ani na pracovisku. Dá sa to naučiť iba v Kristovej škole (2. Pet. 3:18).

Milosť je olejom

Milosť je olejom kresťanského života. Je to to, čo nás priviedlo k spaseniu (Tít. 2:11) a je našou oporou v smútku a boji (2. Kor.

12:9). Život v tomto padlom svete nás stavia pred mnohé výzvy. Vždy sa ozve nové škripanie alebo čerstvé brúsenie ozubených kolies. Milosť je vždy riešením. Aké požehnanie, že náš Boh je Bohom všetkej milosti! (1. Pet. 5:10). Našou výzvou je zachovať si postoj, ktorý víta milosť. Horkosť a pýcha sa snažia, aby nám zabránili v milosti (Žid. 12:15; Jak. 4:6).

Milosť nikdy nezostarne. Oceníme ju aj v ďalších rokoch a spoznáme, že je nevyčerpatelná (Efež. 2:7). Keď v našom kresťanskom živote rastieme v milosti, verím, že budeme postupne meniť hriech za milosť – že budeme menej hrešiť a budeme milosrdnejší. Zamyslime sa nad naším Spasiteľom v Jánovi 8. On bol jediný spôsobilý hodiť kameňom, pretože bol úplne bez hriechu, no bol tým najmilostivejším! Nech je to naším cieľom a túžbou, keď chceme v našich životoch prejavovať Jeho milosť.

„LEBO MNE JE ŽIŤ KRISTUS...“ (FIL. 1:21)

Pre Pavla bol dôvodom pre život Kristus. Nič iné nemalo význam a každá pohnútkou bola podriadená oslave svojho Spasiteľa. Nevedel si predstaviť užitočnejší život, ako milovať, žiť a pracovať pre svojho nového Pána. Na svojej ceste do Damašku, kam išiel zajať kresťanov, Pavel uveril v Krista, ktorého videl v sláve a jeho srdce bolo už nastalo cele získané pre Neho. Stal sa otrokom svojho nebeského Dobrodinca a jeho život sa neodvratne zmenil. Všetko, čo mu bolo pred jeho obrátením milé, vybledlo. Všetky jeho dovtedajšie vzťahy a dosiahnuté úspechy hodil k nohám Božieho Syna, ktorý ho miloval a dal Seba samého za neho. Pavel nikdy neprestal byť v úžase nad milosťou, ktorá sa zjavila takému nactiutráhačovi a rúhajúcemu sa hriešnikovi. Pokladal sa za večného dlžníka voči Pánovi Ježišovi. Všetka bolesť, strádanie, utrpenia a prenasledovania boli iba malé splátky dlhu, ktorý veril, že nemôže nikdy splatiť. Môžem to aj ja povedať, že je to motto môjho života?

ČO NÁM BIBLIA HOVORÍ O BUDÚCNOSTI?

[9] 144 000 zo 7. kapitoly Zjavenia

Norman Mellish

VZjavení 6:17, kde sa píše o udalostiach, ktoré sa stanú v čase súženia, ktoré má prísť na celý svet, aby vyskúšalo obyvateľov zeme, a najmä keď Pán Ježiš zostúpi z neba, aby opäť zaujal svoje právoplatné miesto na zemi, je položená otázka. Otázkou je, „Kto môže obstáť“? Nasleduje kapitola, v ktorej je uvedená odpoveď. Hovorí sa v nej o dvoch skupinách - prvá je 144 000, ktorí sú spojení so židovským národom (v. 1-8). Za nimi potom nasleduje nespočetná skupina ľudí, ktorí budú spasení z pohanských národov zeme (v. 9-17). Medzi týmito dvoma skupinami je obrovský rozdiel v tom, že tí, ktorí sú medzi 144 000, nemôžu počas obdobia súženia prísť k žiadnemu poškodeniu a budú počas tohto obdobia zachovaní. Na druhej strane pohanská skupina bude poznať utrpenie a smrť, ale napokon bude stáť pred Božím trónom odetá do bieleho rúcha umytého v krvi Baránka. To hovorí o ich spasení, ktoré sa nebude líšiť od žiadneho iného spasenia - iba samotná krv Kristova môže byť účinná. Poriadok je božský, lebo je v prvom rade pre Židov (Rim. 1:16). Je zrejmé, že Boh si vyhradí ľud pre Seba aj v najtemnejšej hodine sveta.

Táto úvaha sa zameria na 144 000 - kto sú a aký je ich účel.

Rozdiel v súde nám ukazuje verš 1. Opisuje situáciu tesne pred začiatkom súženia, kde štyria anjeli stoja na štyroch uhloch zeme a „držia štyri zemské vetry, aby neviol vietor na zemi, ani na mori, ani na niktorý strom“. Toto zadržiavanie vetra je v záujme zapečatenia 144 000 pred začiatkom súženia. Títo anjeli sú poučení, aby neubližovali zemi ani moru, kým sa nedokončí zapečatenie 144 000 (v. 3). Z pokynov, ktoré dostali anjeli sa zdá, že 144 000 pochádza z rôznych častí zeme, kde boli Židia rozptýlení. V úvodnom verši sú súdy zadržané, až kým vo veršoch 2 a 3 nie sú ľudia zapečatení a vo veršoch 4 - 8 sa nezaznamenajú ich mená.

V rôznych častiach Božieho slova sa zdôrazňuje existencia určitého časového obdobia po vytrhnutí a pred začiatkom súženia. Nie je nám povedané, ako dlho to bude trvať, ale súženie určite nemôže začať hneď po vytrhnutí cirkvi. To sa jasne učí v 2. Tes. 2:3,6 a 7, pretože „človek hriechu“ nemôže povstať, aby ovládol svet, kým je cirkev stále na svete. Z 1. Tes. 1:10 je tiež jasné, že budeme

odstránení z tejto scény Pánom Ježišom, ktorý je naším vysloboditeľom „od príjduceho hnevu“. Hnev je vždy spojený s vyliatím Božieho hnevu na živých ľudí a vo všeobecnosti sa vzťahuje na súdy počas súženia. Zjavenie 3:10 učí to isté, pretože Pán sľubuje, že nás ochráni pred hodinou pokušenia (skúšky), ktorá bude skúšať obyvateľov Zeme. V oboch pasážach sme uistení, že cez obdobie súženia nemôžeme vôbec prejsť. Ďalej, Daniel 9:27 nás učí, že súženie sa začína, keď sa človek hriechu presťahuje do Jeruzalema, aby potvrdil zmluvu – mierovú zmluvu, ktorú zrejme predtým uzavrel s Izraelom, a vtedy začína súženie na sedem časových období, „týždeň“ rokov. Všimnite si prosím, že sa nespomína, že by porušil zmluvu.

Zdá sa, že práve v tomto časovom období začína pečatenie, pretože to musí byť po vytrhnutí, ale pred začiatkom súženia.

Skutočnosť, že súdy po celom svete majú byť zadržané, naznačuje, že tých 144 000, ktorí sú zapečatení, sa nachádzajú roztrúsených po celom svete a nepozostávajú len z tých, ktorí sa vrátili do svojej vlasti, Izraela.

V knihe Zjavenie je veľmi silný vplyv anjelskej služby. V súčasnom udeľovaní milosti, v čase, keď Boh nezasahuje do svetových záležitostí, okrem priťahovania ľudí pre Pána Ježiša, sú anjeli vnímaní ako pozorovatelia. Po úplnom odmietnutí Boha na Golgote, keď ľudia kričali „Preč s ním“ a „Nechceme, aby tento kraloval nad nami“, nechal Boh človeka napospas a vidíme, aký žalostný neporiadok si

človek robí zo svojich pokusov ovládať svet, ktorý je pod 'kniežatom mocností povetria'. Ale vo veľkom súžení sa Boh chystá so svetom opäť konať priamo a v tom čase bude obnovená anjelská služba. Anjel z 2. verša vystupuje od východu; z oblasti, z ktorej pochádza všetka modloslužba a odmietanie vôle Božej. Pán sa s tým konečne vysporiada a svet bude očistený od svojho diabla. Tento anjel má v ruke Božiu pečať a označuje tých, ktorí majú byť počas súženia zachovaní, ako patriacich Bohu. Pečať na čele hovorí o verejnom a prominentnom prijatí Bohom. Počas doby súženia nebudú žiadni tajní učenici!

Počet zapečatených je konkrétny: 144 000 a ich pôvod je tiež špecifikovaný, takže nemusíme špekulovať. Uvádza sa, že pochádzajú z dvanástich pokolení Izraela. Božie slovo nemôže byť jasnejšie a žiadne špekulácie alebo prekrúcania hnutia Jehovových svedkov nemôžu vyvrátiť jasné Božie slovo. Nech nikoho nezvedú svojím nezmyselným učením a neznalosťou!

Či je číslo doslovné alebo symbolické, je málo dôležité, aj keď ja by som ho považoval za doslovné. Počet 12 000 z každého kmeňa naznačuje, že títo budú mať nejaké miesto v budúcej vláde Kráľovstva, pretože dvanásť je číslo vládnej dokonalosti.

Autor Kelly poukazuje, ako sú navzájom prepojení svojimi matkami a miestami podľa ich narodenia. Júda a Rúben boli synovia Lei, ale Boh ich dáva v opačnom poradí, nie podľa narodenia, pretože Júda je pokolenie, z ktorého vyšiel Pán Ježiš. Jej dievka

Zilfa mala synov Gáda a Asera. Bilha porodila Naftaliho a Manasses, Jozefov prvorodený, nahradil jej druhého syna, Dána. Potom štyria synovia Lei: Simeon, Lévi, Izachár a Zabulon a napokon synovia Ráchel, Jozef a Benjamin tvoria dvanástich.

V tomto zozname je pozoruhodné, že tam chýbajú napríklad Dán a Efraim. Dán bol prvým pokolením, ktoré zosmilnilo, keď vzali Micheášov obraz a jeho kňaza (Sudcov 18). Dán je vždy spájaný s modlárstvom. Hozeáš odhaľuje Efraimove bláznovstvá, kde Boh tiež povedal, že budú spustošení v deň pokarhania (Hoz. 5:9). Toto je ten deň a Efraim príde o 12 000 zachránených uprostred doby súženia. Napriek tomu Ezechiel objasňuje, že obe pokolenia vstúpia do tisícročného kráľovstva. Rozdiel je v tom, že sú aj takí, ktorí počas súženia nebudú môcť prísť k žiadnemu poškodeniu a budú počas tohto obdobia zachovaní, pretože sú spečatení Bohom, zatiaľ čo iní budú počas toho času trpieť, ale budú nakoniec privedení do požehnanja. Skutočnosť, že 144 000 nepríde k žiadnej škode, ma núti premýšľať, či sú to „vyvolení“ z Matúša 24:22, kde sa odohráva skutočná skaza, ktorá bude označovať súženie: pretože „keby neboli zkrátené tie dni, nebolo by zachránené niktoré telo; ale pre vyvolených budú zkrátené tie dni“. Ani v takýto deň sa ich nemôže dotknúť žiadna škoda.

Je veľa takých, ktorí pridávajú k slovu a hovoria, že toto sú kazatelia, ktorí budú prostriedkom spasenia zástupu pohanov. Nevidím, že by to Písmo tvrdilo. Toto je špekulácia a nie je rozumné stavať doktrínu na

domnienkach. Hovorí sa o nich len to, že budú zachovaní počas súženia, ale nič iné – nikde ich nenájdeme hlásať evanjelium.

Kapitola 14 sa pozerá do budúcnosti, tam ich vidíme, keď sa súženie skončí a pred pohľadom vidíme slávne kráľovstvo. Pán je na vrchu Sion v sprievode 144 000, ktorí kráčajú spolu, čo naznačuje spoločenstvo, z ktorého sa budú tešiť počas tisícročného obdobia. Scott sa vo svojom komentári snaží rozlíšiť medzi týmito 144 000 a tými v kapitole 7, pričom hovorí, že títo sú z Judska, zatiaľ čo tí zo 7. kapitoly sú z celého Izraela. To je nepodložené a treba to odmietnuť. Iní hovoria, že toto je 'Sion' zo Židom 12:22,23. Tí v Žid. 12 sú však jasne veriaci súčasnej doby a opisuje sa tam súčasná duchovná skúsenosť svätých; ale i tak niektorí tvrdia, že je to skôr opis v nebi ako v Jeruzaleme. Sion bude hlavným mestom sveta a odtiaľ bude kralovať Pán (Žalm 132:13; 110:2). Je to miesto, kde bude Pán korunovaný (Žalm 2:6).

Scéna v 14. kapitole je scénou chvály a potešenia, s „hlasom harfistov hrajúcich na harfy“ a spievanou novou piesňou (v. 2,3). Toto je zjavne špeciálna pieseň, pretože sa ju môže naučiť iba 144 000, ktorí spievajú na pôde vykúpenia. Toto je „prvotina Bohu a Baránkovi“ (v. 4). Vidíme ich čistotu (panenci); ich prenasledovanie – „nasledujú Baránka, kamkoľvek ide“; ich výsadu – „vykúpení spomedzi ľudí“ a „prvotina Bohu a Baránkovi“. Zachovanie 144 000 je zárukou, že ostatní budú vykúpení, aj keď prejdú dňami súženia bez imunity voči hrôzám, ktoré budú v ten deň známe.

Povzbudenie pre kresťanov v meniacom sa svete

Roy Reynolds, Severné Írsko

*„Ale Pán stál pri mne a posilnil ma,“
(2. Tim. 4:17)*

Apoštola Pavla opustili všetci priatelia; mnohí z tých, ktorým prejavoval veľkú lásku a pre ktorých sa veľmi obetoval, riskoval svoj vlastný život, sa z nejakého záhadného dôvodu obrátili proti nemu. Tí, ktorým dôveroval, zradili jeho dôveru a opustili ho v hodine núdze. Aké trpké sklamanie to muselo byť pre tohto milovaného apoštola! Tí, ktorí mu boli zviazaní veľkou vďakou, ho zjavne bez výčitiek svedomia opustili. Pán ho však nikdy neopustil. Za každých okolností, v každom okamihu každého dňa a noci, na všetkých podivných miestach, ktoré navštívil a vo všetkých problémoch, ktorým čelil, bol Jeden, na ktorého sa mohol s istotou spoľahnúť. Vedel, že Pán tam bude, po jeho boku a vždy sa bude hlboko zaujímať o jeho záležitosti.

Možno sa, drahý brat alebo sestra, cítite ako Pavel. Často ste cieľom ostrej kritiky, cítite sa nepochopení a nedocenení napriek všetkému, čo robíte, aby ste pomohli svätým. Buďte si istí, že váš Spasiteľ je blízko; miluje, stará sa, rozumie a dokáže posilniť a povzbudiť.

*Pane, chcem v Tebe svoju radosť mať,
A iba v Tvojej opatere sa nachádzať,
K Tebe sa v súžení každom utiekať,
A len v Tebe priateľa denne poznávať.*

*„Hospodin, on pôjde pred tebou,
on bude s tebou, neopustí ťa ani ťa
nezanechá. Nebudeš sa báť ani sa
nebudeš strachovať!“ (5.Moj. 31:8)*

Boží ľud sa chystal prekročiť Jordán a vstúpiť tam, kde nikdy predtým nebol. Mali vyšliapať nové cesty, ich pohľady mali uvidieť dovedy neznáme perspektívy a mali sa zaplietť do konfliktov, ktoré ešte nezažili. Stretnú sa s nepriateľmi, ktorých predtým nepoznali a s veľkým strachom budú čeliť týmto vyhliadkam. Aby toho nebolo málo, už nemali mať so sebou svojho vodcu Mojžiša. Ich obavy však rozptýlilo uistenie, ktoré im Mojžiš dal, keď si „... zavolať Jozuu a povedal mu pred očami celého Izraela“ (v.7) že Boh, ktorý ich chránil a staral sa o nich počas cesty nehostinnou púšťou, pôjde pred nimi a bude s nimi. Nesklame ich, ani ich neopustí, takže sa nemusia znepokojovať.

Drahý brat, drahá sestra, čelíš životnej kríze; nachádzaš sa v zvláštnych podmienkach? Buďte pevní, lebo Boh, ktorému ste sa naučili dôverovať, vždy pôjde pred vami a bude s vami, takže „nebojte sa, ani sa neľakajte“.

*Len kráčaj bez strachu vpred; v Pánovi
každú moc máš,
V zaslúbení Slova vzácnom Jeho pravdivá
srdca tíš;
Cez more a púšť tak môže naša cesta
viest',
Hľa záchranca, čo vždy môže nám
spasenie niesť.*

POŽEHNANÝ

[5] Mojžišovo požehnanie

Clark Logan

Posledné zaznamenané slová nejakého veľkého muža sú dôležité, najmä ak ide o slová muža Božieho, akým bol Mojžiš (5. Moj. 33:1; Joz. 14:6). Po dlhom živote v obecnstve s Bohom bol vo veku 120 rokov stále fyzicky silný a duševne bdely (5. Moj. 34:7). Posledných štyridsať rokov bolo najťažších zo všetkých, keď Mojžiš vyviedol ľud Izraela z Egypta cez púšť na Moábske pláne hraničiace s Kanaánom. Ľudia stonali a stonali na každom kroku, skúšali Mojžišovu pokoru a trpezlivosť až do krajnosti. Z tých, ktorí odišli z Egypta, vstúpia do zaslúbenej zeme iba Kálef a Jozua. Jedna celá generácia zomrela na púšti pre neveru (Žid. 3:16-19).

Samotnému Mojžišovi nebolo dovolené vstúpiť do Kanaánu pre jediný prejav neposlušnosti: jedného dňa nahnevane udrel do skaly, namiesto toho, aby s ňou hovoril, ako prikázal Boh (4. Moj. 20:7-12). Boh mu však milosrdne doprial panoramatický výhľad na zaslúbenú zem z vrcholu hory Pizga (5. Moj. 34:1-4).

V 5. knihe Mojžišovej Mojžiš pripravuje srdcia a mysle ľudí predtým, ako prekročia rieku Jordán

a začnú dobývať krajinu. Pripomenul im Božiu vernosť v minulosti (kap. 1-4), zopakoval Božie zákony, ktoré mali riadiť ich správanie (kapitoly 5-30) a v záverečných kapitolách (31-34) sa zameril na budúcnosť.

Mojžiš vymenoval nového vodcu - Jozuu (5. Moj. 31:7) a potom napísal pieseň, ktorú učil ľud (5. Moj. 31:22; 32:1-43). Predtým ako zomrel a Boh ho pochoval v neznámom hrobe, všetkých požehnal (5. Moj. 33:1-29). To ukazuje jeho veľkorysého ducha. Napriek tomu, že mu toľké roky spôsobovali hlavybôľ, dokázal sa povzniesť nad akékoľvek osobné sklamanie a zaujať pohľad do diaľky. Prijal Božiu vôľu a povzbudil ďalšiu generáciu, aby postúpila na nové územie, kam on sám nikdy nevkročí.

Zatiaľ čo Mojžišovo požehnanie v 5. Moj. 33 je odrazom jeho náklonnosti a túžob k národu, jeho slová majú prorocký význam, pretože odhaľujú aj Božie zámery s rôznymi pokoleniami v Izraeli. Nakoniec sa splnia v budúcom tisícročnom kráľovstve na Zemi. Boli to požehnanie, ktoré mohol dať iba Boh. V kapitole sú tri hlavné časti: Božia sláva

(v. 1-5), Božia odmena (v. 6-25) a Božia bezpečnosť (v. 26-29).

Božia sláva (v. 1-5)

V obraznom zmysle (v. 2) hovoril Mojžiš o Pánovi, ktorý vstal a žiaril, keď sa priblížil, aby požehnal Svoj ľud. Bol ako slnko, ktoré vychádzalo za úsvitu nad vrcholkami púštnych hôr a potom zažiarilo v žiarivej sláve na svojom zenite. Tento obraz zobrazuje Jeho božskú moc a majestát. Vyšiel „z myriadov svätých“, Svojho nebeského príbytku, kde Ho obklopovali anjelské zástupy, uctievali Ho a neustále Mu slúžili. „Oheň zákona“ z Jeho pravice naznačuje spravodlivý súd. Neprišiel však súdiť Svoj ľud, ale hojne ho požehnať.

Mojžiš potvrdil Božiu dobrotu štyrmi potešujúcimi spôsobmi (v. 3). Je veľkým Milovníkom Svojho ľudu – „Ako veľmi miluješ ľudí“; veľký Strážca – „všetci jeho svätí sú v твоjich rukách“; veľký Učiteľ – „oni sa kladú k твоjim nohám“; a veľký Pastier – „každý si odnáša úžitok z твоjich rečí“. Jeho charakter, starostlivosť, rada a útecha znamenali, že sa postaral o každú potrebu Svojho ľudu vtedy, a tak to robí dodnes.

Tento istý zhluk vzácnych právd zakúsila o mnoho rokov neskôr rodina Marty, Márie a Lazara z Betánie. Ježiš bol v ich dome vždy vítaný a oni spoznali Jeho lásku (Jána 11:5,35-36), útechu (Jána 11:23,25) a radu, lebo „Mária... si aj sadla k nohám Ježišovým a počúvala jeho slovo“ (Luk. 10:39). Vskutku, Mária bola vždy pri Jeho nohách (Jána 11:32; 12:3).

Vo verši 4 je Mojžiš opísaný v tretej osobe, akoby nezávislým

zapisovateľom: „Zákon nám prikázal zachovávať Mojžiš“. Tento Zákon, ako aj požehnanie, bol pre celý národ, potomkov Jakoba.

Verš 5 hovorí o Bohu ako o „kráľovi Ješurúnu“. Tento nezvyčajný výraz označujúci Izrael sa v Písme vyskytuje iba trikrát v záverečných kapitolách 5. Moj. (32:15; 33:5,26). Základný význam je „priamosť, bezúhonnosť“. Izraeliti mali byť verní svojmu Bohu a svojmu menu, ale namiesto toho, aby boli vzpriamení, boli ohnutí a zlomení. Svojvoľne opustili živého Boha pre falošných bohov (32:15-17).

Božia odmena (v. 6-25)

Túto časť možno porovnať a dať do kontrastu s Jakobovým požehnaním jeho synov pred smrťou (1. Moj. 49:1-28). Simeonovo meno je tu vynechané, ale jeho požehnanie môže byť zahrnuté v požehnaní pre Léviho; tieto dva kmene boli často spojené (1. Moj. 34:30). Mojžišove požehnanie neboli individuálne, ale skôr pre pokolenia a týkali sa potomkov Jakobových synov, ktorí boli na pokraji vstupu, dobytia a usadenia sa v Kanaáne. Mojžišova pieseň v predchádzajúcej kapitole vyvyšovala Boha ako „Skalu jeho (Ješurunovej) spásy“ (5. Moj. 32:15). Zatiaľčo pieseň hovorila o mnohých minulých zlyhaniach národa, Mojžiš sa teraz sústredil na jeho budúce požehnanie.

Rúben (v. 6) – Jakobov prvorođený žil nekonzistentným životom: zhrešil tým, že zosmilnil s otcovou dievkou, ale bol to práve on, kto dúfal, že zachráni Jozefa a ušetrí ho smrti. Mojžišovo požehnanie bolo vhodne koncipované ako nádej, že jeho potomkovia budú žiť

a nezomrú. Chcel tiež, aby Rúbenovcov bolo veľa.

Júda (v. 7) – Mojžiš si prial, aby modlitby Júdu boli vypočuté, aby ich cesta bola zabezpečená, aby ich sila bola dostatočná na akúkoľvek výzvu a aby poznali božskú ochranu uprostred svojich nepriateľov.

Lévi (v. 8-10) – Leviti mali kňazskú zodpovednosť za vedenie Božieho ľudu podľa Jeho zjavenej vôle. Dva špeciálne kamene, urim a thumím, pomáhali pri rozhodovaní. Leviti učili zákon a prinášali obete v mene národa (v. 10), ale ako všetci ostatní, aj oni potrebovali Pánovu ochranu.

Benjamin (v. 12) – Potomkovia Jakubovho najmladšieho syna boli nežne označovaní ako „milí Hospodinovi“ a bolo im sľúbené neprestajné božské útočisko a ochrana „každého dňa“.

Jozef (v. 13-17) – Mnohé požehnanie udelené jeho potomkom súvisiace s prosperitou a úrodnosťou zeme, neba a mora. Jozef bol oddelený od svojich bratov, ale jeho utrpenie viedlo k sláve. Bol dedičom mnohých „skvostných vecí“ materiálneho druhu, ale aj duchovného požehnanie, ktoré sa opisuje ako „milostivá priazeň toho, ktorý prebýva v kre“ (v. 16). Mojžiš nikdy nemohol zabudnúť na svoje vlastné stretnutie na púšti pred mnohými rokmi, keď k nemu prehovoril živý Boh z horiaceho kra (2. Moj. 3:4). Božie požehnanie zostúpilo zhora na kmeň a rozšírilo sa na potomstvo dvoch Jozefových synov, Efraima a Manassesu.

Zabulon a Izachar (v. 18-19) – Títo dvaja sa spojili v spoločnom požehnaní. Zabulon bol vyzvaný, aby sa radoval

zo svojho odchodu, zatiaľ čo Izachar bol opísaný ako bývajúcí v stanoch. Spoločne oznámia požehnanie ľuďom, ktorí sa zhromaždili „na vrch“, kde sa budú prinášať obete. Budú užívať dobroty mora a pevniny.

Gád (v. 20-21) – Toto požehnanie môže byť ťažké presne interpretovať, ale Gádovci sa mali rozšíriť. Mali mať silu levice a medzi ľuďmi vykonávať vládu a spravodlivosť v súlade s Božími normami.

Dán (v. 22) – Ak bol Gád ako lev, potom Dán bol ako levíča s menšou silou, ale s rovnakou povahou. Bázan sa stal súčasťou ich územia a v prípade potreby mohli odtiaľ začať konať.

Naftali (v. 23) – Toto krásne požehnanie bolo opísané ako plné priazne a požehnanie. Vymedzené územie kmeňa bolo na západe a na juhu.

Asér (v. 24-25) – Mojžišova túžba pre nich bola po plodnosti, pokiaľ ide o ich potomstvo, po prijateľnosti s ohľadom na ich bratov, po prosperite, pokiaľ ide o ich krajinu, a po sile, pokiaľ ide o ich bezpečnosť.

Božská bezpečnosť (v. 26-29)

Záverečná časť je plná chvály, istoty a radosti. Dokonale dopĺňa úvodnú časť oslavy Pána ako „Boha Ješurúnu“. Vidí Ho v nebeskej nádhere, no napriek tomu nie je vzdialený. Svojmu ľudu pomáhal tým, že ich chránil a podporoval v mnohých skúškach. On bol ich útočiskom v búrke, keď sa báli, a Ten, ktorý ich držal vo Svojom večnom náručí, keď zomdleli. Po vykúpení Izraela z egyptského otroctva ich viedol cez „pustinu, v hukote divokej púšte“ až k hraniciam

Kanaánu. Nikdy nestratil Svoju lásku k nim ako k „zrenici svojho oka“ (5. Moj. 32:10).

Hospodin bude bojovať v ich bitkách, porazí ich nepriateľov a zabezpečí im mier a prosperitu v krajine. Vyzvedači, ktorí preskúmali krajinu, priniesli späť dôkazy o poľnohospodárskej úrodnosti: veľký trs hrozna, granátové jablká a figy. Vyhlásili, že „oplýva mliekom a medom; a toto je jeho ovocie“ (4. Moj. 13:23,27). Slovom Mojžiša to bola krajina „obilia a šťavy hrozna“ (5. Moj. 33:28). Národ mal všetky dôvody na radosť: Hospodin bol ich Spasiteľ, štítom a mečom. S Ním po ich boku bolo víťazstvo zaistené.

On je aj náš Boh! Všetko, čím bol Pán pre Izrael, môže byť pre nás. Zatiaľ čo ich požehnanie boli prevažne pozemské, my, ktorí sme Jeho deťmi v tomto veku milosti, sme požehnaní všetkým duchovným požehnaním v Kristovi (Efež. 1:3). Boh sa nezmenil a je aj naším Bohom. Z nebeských požehnaní sa môžeme tešiť aj tu a teraz.

BOH SA NEZMENIL A JE AJ NAŠÍM BOHOM.

Sme v Jeho rukách – bezpečnosť

Akonáhle sme spasení, sme spasení navždy! Naša večná bezpečnosť závisí od všemocnej sily a uchopenia Jeho ruky. Mojžiš vyhlásil, že „všetci tvoji svätí sú v tvojej ruke“ (5. Moj. 33:3). Pán Ježiš Kristus učil to isté, používajúc prirovnanie pastiera a jeho oviec: „a ja

im dávam večný život, a nezhynú na veky, a nikto ich nevytrhne z mojej ruky“ (Jána 10:28). Tento verš stojí za to si zapamätať, najmä pre tie temné dni, keď zápasíme s krízou a pochybnosťami.

Sme medzi Jeho plecami – úkryt

„Milý Hospodinov! Bezpečne bude bývať s ním; bude ho ochraňovať každého dňa, a bude prebývať medzi jeho plecami“ (5. Moj. 33:12). To, čo platilo pre Benjamínovcov, platí rovnako pre nás. V búrkach života je úkryt. Je tu Ten, kto nás môže chrániť: „a každý bude jako skrýša pred vetrom a jako úkryt pred privalom, ako potoky vody v suchom kraji, ako tôňa ozrutnej skaly vo vypráhlej zemi.“ (Iza. 32:2). Nikdy by sme nemali prestať chváliť Toho, ktorý na kríži vydržal najväčšiu búrku, aká kedy bola - spravodlivý Boží súd nad hriechom, a prekonal ho slávne.

Pod nami sú Jeho ramená večnosti – podpora

„Tvojím príbytkom je Bôh praveku, a dole na pomoc ramená večnosti.“ (5. Moj. 33:27). Keď sme slabí a unavení, je tu Ten, ktorý nás bezpečne odnesie domov. On je ten Dobrý pastier, ktorý bude pásť svoje stádo a „svojím ramenom shromažďí jahňatá a vo svojom lone ich poniesie“ (Iza. 40:11). Ale nie sú to len baránky, ktoré poniesie: „A tak až do staroby ja ten istý, ba až do šedin ja poniesiem; ja som vás učinil a ja budem nosiť; ja poniesiem a vyslobodím“ (Iza. 46:4). Všetci, mladí i starí, môžeme dnes spočinúť na Jeho zaslúbeniach.

Vyhlásenia JA SOM v evanjeliu Jána [1]

Brody Thibodeau

Boží plán na štyristo rokov pobytu a otroctva pre Izrael sa naplnil (1. Moj. 15:13). Keď vzbudil pre svoj ľud vysloboditeľa, chystá sa Hospodin prejavit' Svoj charakter ako Boh, ktorý zachováva zmluvu, no napriek tomu je milosrdný. Prostredníctvom všemocného zásahu budú faraónovi otroci oslobodení a presťahujú sa do novej zeme mocou a preliatím krvi. Bezpochyby to bude splnenie slov patriarchu Jozefa: „Boh vás istotne navštívi“ (1. Moj. 50:24).

V predvečer tohto mocného vykúpenia sme svedkami osobnej scény, keď si Mojžiš vyzúva obuv, aby stál na svätej zemi v rozhovore s Bohom svojich otcov. Tu Mojžiš porozumel Božiemu plánu a ocenil sľuby, ktoré sa majú splniť. Ale predtým, ako bol Boží charakter odhalený v moci, je vypovedaný v jednoduchom jazyku, keď Mojžiš kladie jednoduchú otázku, o ktorej vie, že bude na mysli každého, keď sa mu povie o Bohu, ktorý ho poslal: „Ako sa volá?“ Z plameňov kríka, ktorý horel, ale nezahorel, prišla odpoveď (2. Moj. 3:14): „SOM, KTORÝ SOM.“ „Povedz im, že ťa poslal JA SOM.“

Mnohí, ktorí sa snažia preniknúť

do hĺbín tohto veľkého mena zistia, že zostáva také jednoduché, ako je hlboké – „NAĎALEJ BYŤ TÝM, ČO SOM VŽDY BOL A VŽDY BUDEM; Ten večne existujúci.“ Už len jeho zmienka by vzbudila dôveru v Mojžiša a posilnila by Boží ľud s vedomím, že Ten, ktorý ich teraz navštevuje, je aj naďalej tým, kým vždy bol. Boh, ktorý oslobodil Abrahámovho syna pomocou barana zachyteného za rohy v kroví, mohol určite vyslobodiť ich prvorođených od hnevu v Egypte. Ten, kto Noeho previedol cez potopu, ich mohol ľahko dostať cez pomerne malé Červené more. A Všemohúci, ktorý strážil a viedol Rebeku z Mezopotámie cez púšť do krajiny Kanaán, by ich nepochybne zaviedol do tej istej zaslúbenej krajiny. Hospodinovo zjavenie prostredníctvom tohto úžasného mena ohlasovalo Jeho povahu a vzbudzovalo dôveru ešte pred Jeho úžasnými činmi.

Posuňme sa vpred o takmer tisícpäťsto rokov. Je to niečo vyše štyristo rokov, čo Izrael naposledy počul slová od Boha prostredníctvom proroka Malachiáša. Chystáme sa byť svedkami príchodu ďalšieho Vysloboditeľa, ktorý mocou a krvou vykúpi, už nie z egyptského otroctva, ale z otroctva hriechu. Tento Vykupiteľ splní všetky proroctvá a zaslúbenia Písma o Mesiášovi, a keď kráčame po stopách Ježiša Nazaretského, opäť počujeme slová Jozefa, ktoré nám šepkajú do srdca: „Boh vás istotne navštívi.“

Od Betlehema po Golgotu bola samotná povaha Všemohúceho vypovedaná slovami a skutkami Pána Ježiša Krista (Jána 1:18). S vedomím, že konečný prejav Božieho charakteru

bude vidieť na kríži, žasneme, ako v priebehu niekoľkých mesiacov tohto slávneho vykupiteľského diela začal Pán Ježiš hovoriť slovami, ktoré pripomínajú 3. kapitolu 2. Mojžišovej, keď si vzal to výnimočné meno: „Ja SOM.“

V tejto sérii sa pozrieme na sedem metaforických výrokov „JA SOM“ Pána Ježiša v Jánovom evanjeliu. Budeme hľadať teologický význam a praktické aplikácie fráz:

JA SOM chlieb života (6:35)

JA SOM svetlo sveta (8:12)

JA SOM dvere (10:9)

JA SOM dobrý pastier (10:11)

JA SOM vzkriesenie a život (11:25)

JA SOM cesta, pravda a život (14:6)

JA SOM pravý vinič (15:1)

Na začiatku by sme sa mali venovať niektorým ďalším výrokom „JA SOM“ v Jánovom evanjeliu, ktoré nie sú metaforické. Hoci pripúšťame, že „výraz nenesie žiadnu nevyhnutnú teologickú záťaž“, sú chvíle, keď Pán Ježiš vysloví túto frázu, v ktorej sa jasne nesie podtón horiaceho kríka.

Po vyznaní Samaritánky, ktorá vedela, že Mesiáš príde, a aby Pán preťal zmätok v jej mysli okolo „živej vody“, starostlivo vybral slová „Ja som to, ktorý hovorím k tebe.“ (4:26). Tak nadobudla istotu, že Ten, ktorý dal vodu zo skaly na púšti, jej teraz poskytol „tú živú vodu“.

Keď sa učeníci namáhali veslovaním a boli plní strachu, keď sa k nim Pán priblížil na rozbúrenom mori, upokojil ich slovami, ktoré prevyšovali obyčajné povzbudenie. Doslovná fráza „JA SOM, nebojte sa!“ (6:20) im

pripomenula Objekt chvály v Žalme 107, o ktorom je napísané: „Zastavuje búrku a obracia ju na tíšinu, a umlákajú ich vlny.“ (v. 29).

Autoritatívne použitie tejto frázy v reakcii na tých, ktorí Ho prišli zajať (18:5) spôsobilo, že všetci padli na zem v úcte, čo pripomína Izaiáša 45:23.

A potom je tu Jána 8:58. V rozhovore s istými Židmi sa im Pán Ježiš snažil poukázať na ich otroctvo. Hlásanie slobody skrze pravdu a Syna vyvolalo iba zmätok, pretože sa považovali za generáciu, ktorá nikdy nebola v otroctve. Pán Ježiš im to však dôrazne vyvrátil výstižnou vetou: „každý, kto činí hriech, je sluhom hriechu.“ (8:34). Uspokojili sa vo svojom otroctve a nevideli, že Boží zaslúbený Vysloboditeľ je priamo pred ich očami! Keď sa konverzácia zintenzívnila, snažili sa ospravedlniť sa ako Abrahámovi potomkovia, útočili na Pánove tvrdenia a charakter, až kým nevyslovil vetu, ktorá doslova znela: „Prv než bol Abrahám, SOM JA.“ Nie je tu žiadna chyba v gramatike a význam týchto slov sa nedá zle pochopiť. Muž v ich strede sa práve úmyselne dovoľával božského titulu, vznášal si nárok na božstvo a ešte viac ich rozhneval. Jeho tvrdenie nemohlo byť nepochopené. Otroctvo je skutočné, prišiel Vykupiteľ a On je naďalej rovnakým JA SOM, ako za čias Mojžiša.

Keď vnímame tieto výrazy posvätnej dôležitosti a keď sme vložili svoju vieru v Toho, ktorý sa v dejinách dokázal ako verný, môžu z našich úst znieť slová detskej piesne:

“A ten Boh, ktorý za Mojžiša žil, sa dodnes nezmenil.“

Úžasné Božie diela: Stvorenie

[1]

Clive Barber

Tvorca stvorenia

Od úsvitu vesmíru stoja stvorené bytosti v úžase pred stvoriteľským Bohom. Na začiatku anjelské bytosti jasali v chvále (Jób 38:7) a na konci ich nájdeme sklonené v uctievaní (Zjav. 4:11). Rieka z rajskej záhrady, ktorá sa delila na štyri smery, nepochybne povzbudzovala ľudstvo k fascinujúcim objavom; a kto z nás by srdečne nespieval: „Ó Bože môj, keď vnímam s vďakou novou svet, ktorý stvorila raz Tvoja moc.“

Biblia neustále hlása úžasné Božie skutky a hoci sa v pôvodných jazykoch používa množstvo slov, anglický výraz „úžasné Božie dielo“ sa v Písme spomína asi 20-krát. V tejto sérii článkov sa pokúsime pochopiť niečo z Božej vznešenosti, pričom si najprv všimneme, že to, čo Boh stvoril Svojou rukou, bolo vyjadrením Jeho srdca. To, čo spôsobila božská moc, je zjavením božských osôb. Žalm 19 nám hovorí, že Božia sláva je vyžarovaná do neba a potvrdzuje, že samotné stvorenie káže Stvoriteľa v každom jazyku planéty Zem!

Rimanom 1:20 hovorí, že samotné stvorenie je zjavením večnej Božej

moci. Tikajúce hodiny znamenajú, že žijeme v kapsule času, o čom svedčí materiálny vesmír. Najbližšia hviezda k planéte Zem je naše Slnko, ktoré je vzdialené niečo cez 150 miliónov km a ako väčšina hviezd sa skladá primárne z horiaceho plynného vodíka, pričom zloženie a hmotnosť určujú jeho dĺžku života. Vedci vedia, že slnko nebude horieť večne. S vedomím, že toto všetko malo svoj začiatok, chápeme, že náš Stvoriteľ musí prebývať mimo času, uviedol ho do fungovania a spustil hodiny. Je o ňom napísané: „on je predo všetkým, a všetko v ňom povstalo a stojí“ (Kol. 1:17). Ďalej Rimanom 1:20 vyhlasuje, že vo stvorení vidíme odraz trojjediného božstva. Ľudstvo stojace na vrchole stvorenstva, stvorené na Boží obraz, aby Ho predstavovalo a aby sa mu podobalo, túto pravdu bezpochyby dokazuje. Ľudstvo je skutočne bez výhovorky. Aké smutné je, že hoci sme dostali tú neoceniteľnú výsadu byť stvorení na Jeho obraz, potupne sme si Boha znížili na úroveň porušiteľného človeka, alebo dokonca vtáka, šelmu, či obyčajné zviera.

Zázrak stvorenia

„A Boh povedal...“. Len 127 hebrejských slov a za šesť dní premenil Boh neobývateľnú planétu na svet zázrakov, prekypujúci životom, pripravený na to, aby ho ľudstvo vlastnilo. Nemôžeme čítať správu o stvorení sveta v 1. Mojžišovej bez toho, aby na nás poriadne nezapôsobila. Kapitola obsahuje 31 krátkych veršov, dostatočne jednoduchých na to, aby ich čítalo dieťa, ale s príliš hlbokým obsahom aj pre najväčšiu myseľ ľudstva.

Existencia Boha nie je nikdy spochybnená a On nevyžaduje žiadny dôvod, aby „dokazoval“ Svoje bytie. V siedmich vznešených hebrejských slovách Duch Boží zaznamenáva čin takej neuveriteľnej sily, že sa chvejeme pri samotnej myšlienke. Náš Pán prikazuje, aby celý vesmír vznikol z ničoho! (Žalm 33:6-9; 148:5) Ľudstvo môže mať svoje teórie o tom, prečo vývoj sveta musel trvať miliardy rokov, ale ako Božie deti si nepredstavujeme, že by potreboval viac času alebo úsilia, ako to, čo čítame v prvom verši Biblie. Pisateľ 33. Žalmu to ocenil, keď zvolal: „Nech sa bojí Hospodina celá zem; nech sa ho strachujú všetci obyvatelia okruhu sveta. Lebo on povedal, a stalo sa; on rozkázal, a postavilo sa.“ (v. 8,9)

Tajomstvo stvorenia

„Lebo kto poznal myseľ Pánovu? Alebo kto kedy bol jeho radcom, aby sa bol s ním radil? Alebo kto mu dal prv niečo, aby mu to bolo odplatené? Lebo z neho, skrze neho a pre neho je všetko, Jemu sláva na veky. Ameň.“ (Rim. 11:34-36). Keď sledujeme týždeň stvorenia, vidíme väčšie posolstvo, ktoré sa odvíja pred našimi očami, a nie je žiadnym prekvapením, keď sa dozvieme, že to všetko začalo v nedeľu. Boh začína a končí u svojho Syna, ktorý je sám „Alfa a Omega, prvý a posledný“ (Zjav. 1:11). Kedykoľvek študujeme Písmo, hľadajme Krista a nájdeme množstvo pokladov.

Deň 1 – Božie svetlo preniklo temnotou tohto sveta a prinieslo božské osvetlenie. Nemohli by sme myslieť na Vtelenie, Syna Božieho zjavujúceho sa ako Svetlo sveta (Jána 1:5; 8:12; 9:5)? Aké vážne je, že

„ľudia viacej milovali tmú ako svetlo“ (3:19)!

Deň 2 – Zem bola pokrytá rozbúreným morom (Iza. 57:20), z ktorého Boh odobral časť a ponechal ju nad atmosférickým nebom, pripraveným na rozpútanie v súde nad bezbožným svetom v 1. Moj. 6-8. Nepoukazuje to na pravdu zmierenia, keď Boh vystavil svojho Syna ako dokonalú obeť, ktorá ako jediná dokáže znášať vody Božieho hnevu za hriech (Žalm 42:7; 69:1-2; 88:7; Jána 2)? Je zaujímavé, že je to jediný deň, ktorý Boh nepovažuje za dobrý.

Deň 3 – Celý svet bol stále pochovaný pod vodou, takže Boh sa vrátil, rozdelil vody a prikázal životu, aby sa objavil zo zeme. Nepochybne vidíme Kristovo zmŕtvychvstanie. Je to náhoda, že to bolo na tretí deň? Boh to dvakrát vyjadril ako dobré – niet divu! A dostávame prvé vodítko o tom, prečo Boh vyžaduje, aby bol krst vykonávaný vodou.

Takže tu to máme – príbeh spásy namaľovaný Bohom večnosti do prvých troch dní stvorenia. Ale je toho viac, oveľa viac! Pokračujte ďalej. A odkryjete poklady v nasledujúcich štyroch dňoch vzhľadom na Krista. Zoraďte dni týždňa stvorenia a uvidíte, čo nájdete. Porovnajte tieto veci s inými Písmami, ako je Žalm 104, Jób 38, Izaiáš 40 a z nevyčerpatelných zdrojov Božej múdrosti vyjdú hojné poklady, z ktorých sa môžete tešiť. „Jaké mnohé a veľké sú tvoje skutky, Hospodine! Všetky si múdre učinil! Zem je plná tvojho imania.“ (Žalm 104:24) Ani večnosť nevyčerpá zázraky nášho Boha!

„Lebo Hospodin, váš Bôh je to, ktorý ide s vami.“
(5. Moj. 20:4)

„Sám Ježiš sa priblížil a išiel s nimi.“ (Luk. 24:15)

Cesta domov môže byť pre Božie dieťa často osamelá; pozemské vzťahy sú prerušené nemilosrdným úderom smrti; svet je chladné a nepriateľské miesto, ktoré oplýva protivníkmi. Tento svet skutočne nie je našim domovom; aké požehnané to bude, keď konečne budeme doma s Pánom. Dávid vo svojom pastierskom Žalme vyjadruje istotu a upokojenie poznaním, že „ty si so mnou; tvoj prút a tvoja palica ma potešujú“ (Žalm 23:4).

Môžeme sa cítiť osamelí, často opustení a zdanlivo zabudnutí, avšak je tu niekto, koho oči sa od nás nikdy neodvrátia; uisťuje nás Jeho sladká, neochabujúca starostlivosť a On Sám bude s nami na každom kroku cesty a každý deň nášho života. On nikdy nesklame, nezabudne ani nás neopustí, až kým nakoniec vojdeme do brán slávy, bezpečne domov.

*Tu, uprostred nebeských piesní,
Sladších Jeho ušiam,
Nás náš krok púšťou
Vedie stále bližšie.*

[www. slovo pravdy .com](http://www.slovo pravdy .com)

ISSN 1451-1991